

[Arbejdsministeren]

relse samt forslag om etablering af en revisionsordning for Arbejdsmarkedets Feriefond svarende til den ordning, der gælder for ATP og Lønmodtagernes Dyrftidsfond. Ordningen svarer til den praksis, der følges i dag.

Efter indførelse af ferie-giro-systemet den 1. januar 1981 vil feriemærkefonden være endeligt afviklet den 2. maj 1982, hvorfor fonden foreslås nedlagt fra denne dato.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, vil jeg gerne anbefale forslaget til tingets velvillige behandling.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Hermed tillader jeg mig for folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken. (Nedsættelse af en tjenestemand's ret m. v.).

(Lovforslag nr. L 144).

Sigtet med det foreliggende lovforslag er at sikre, at der sker en ensartet behandling i tilfælde af tjenestemand's kollektive overtrædelse af tjenesteplichterne. Det er samtidig lagt til grund, at der ikke må ske nogen forringelse af tjenestemand's individuelle retsbeskyttelse i forbindelse med de disciplinærsager, som tjenestemand'sloven oprindeligt er møntet på.

Den 15. marts 1979 gennemførtes en 3 timers arbejdsnedlæggelse blandt offentligt ansatte, herunder et stort antal tjenestemænd.

Da tjenestemandssystemet ikke indeholder regler vedrørende behandling af sager om faglige kampskridt f. eks. i form af strejke, måtte aktionen den 15. marts 1979 behandles efter reglerne om disciplinærfølgning. I efteråret 1980 konstaterede jeg, at det gældende regelsæt havde ført til en uensartet behandling i de forskellige ministerier. Den 18. november 1980 vedtog folketinget en dagsorden, som opfordrede regeringen til at fremsætte forslag til regler, der med fuld respekt for tjenestemand's individuelle beskyttelse efter tjenestemand'sloven sikrer en ensartet behandling i fremtiden.

Med henblik herpå indeholder lovforslaget bestemmelser om en ændret procedure og et ændret behandlingsforum for kollektive overtrædelser af tjenestemand'slovens bestemmelser om tjenestemand's pligter. Det foreslås således at udvide kompetenceområdet for den i tjenestemand'slovens kap. 12 beskrevne

voldgiftsret, der samtidig foreslås betegnet »tjenestemand'sretten«. Dette indebærer, at behandlingen af sagerne sker for dette juridiske organ, og at behandlingen af ensartede forseelser kan ske samlet for grupper af tjenestemænd, samt at behandlingen af forseelser begået af tjenestemænd under flere eller samtlige ministerier sker ved samme organ.

Lovforslaget indebærer ingen ændret retlig vurdering af tjenestemand's pligtforhold og ingen udvidelse af området for retsstridige forhold. De sanktioner, som tjenestemand'sretten kan ikende, er advarsel, irettesættelse eller bøde.

Herudover indeholder lovforslaget visse bestemmelser af processuel art, svarende til de regler, der gælder for arbejdsretten.

Jeg har drøftet lovforslaget med repræsentanter for de kommunale organisationer samt Københavns og Frederiksberg kommuner. Fra disse sider har der været givet udtryk for det ønskelige i at opretholde ensartethed i retsstillingen mellem statslige, kommunale og amtskommunale tjenestemænd.

De kommunale repræsentanter har udtrykt principiel tilslutning til at sikre tilsvarende regelsæt for det kommunale område. Jeg har derfor – efter aftale med de kommunale repræsentanter – over for indenrigsministeren rejst spørgsmålet om nærmere overvejelse af, hvilke lovgivningsinitiativer der måtte blive nødvendige for at sikre den tilstræbte ensartethed.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg anmode folketinget om en velvillig behandling af forslaget.

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Jeg har herved den ære for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om statsanstalten for livsforsikring.

(Lovforslag nr. L 145).

Lovforslaget er nødvendigt for gennemførelse af EFs 1. livsforsikringsdirektiv og er i overensstemmelse med tilsvarende bestemmelser i lov nr. 630 af 23. december 1980 om forsikringsvirksomhed, der dækker de private livsforsikringsselskabers forhold.

Ved de foreslåede bestemmelser sker der ikke nogen ændring i statsanstaltens vilkår som en selvstændig institution med statsga-

[Finansministeren]

ranti, men under tilsyn af finansministeren i budget- og personalemæssig henseende m. v., og der sker ikke nogen ændring i statsanstaltens konkurrencemæssige situation i forhold til de private livsforsikringselskaber.

Lovforslaget vil ikke medføre administrative eller økonomiske konsekvenser for stat eller kommuner. I øvrigt henvises til lovforslagets bemærkninger.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Industriministeren (Erling Jensen):

Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte:

Forslag til lov om anbringelse af forsikringselskabers og pensionskassers midler i erhvervsvirksomhed.

(Lovforslag nr. L 146).

Efter forslaget gennemføres der en udvidet adgang for livsforsikringsselskaber og større pensionskasser, de såkaldte »tværgående« pensionskasser, til at placere deres midler som risikovillig kapital i erhvervslivet.

Lovforslaget må ses som led i en række erhvervspolitiske foranstaltninger, hvormed regeringen over en bred front søger at styrke de konkurrenceudsatte erhverv. Det er et centralt mål for disse foranstaltninger at tilvejebringe forudsætningerne for ekspansion af den del af erhvervslivet, som gennem eksport af varer og tjenester og gennem eksportkonkurrerende produktion kan bidrage til en styrkelse af betalingsbalancen. En række af disse foranstaltninger vedrører finansieringen af erhvervslivets investeringer, og i denne sammenhæng kan nævnes de skattemæssige lempelser, der var indeholdt i majforliget, og den betydelige udvidelse af K-låneordningen, der er gennemført i flere tempi.

Dette forslag skal supplere disse foranstaltninger. Det skal også ses på baggrund af, at aktiemarkedets betydning som finansieringskilde for erhvervslivet gennem længere tid er blevet stadig mere begrænset. Udviklingen har sammenhæng med de forringede indtjeningsforhold for store dele af erhvervslivet og dermed det lavere afkast af kapital placeret i aktier i forhold til andre placeringer. Det må derfor være et centralt mål at styrke konkurrenceevnen og dermed forbedre indtjeningssevnen. Men også foranstaltninger,

som mere direkte sigter på at kanalisere ny kapital ind på aktiemarkedet, er påkrævet.

De investeringer, der herved åbnes for, er karakteriseret ved, at investor løber en risiko og får et afkast, der står i forhold til det udbytte, som virksomheden giver, og den kapital, der opsamles i virksomheden.

I den aktuelle erhvervssituation kan dette umiddelbart medføre et lavere afkast af de investerede midler end mere traditionelle anbringelser som f. eks. obligationer og fast ejendom. På længere sigt er det imidlertid en forudsætning for, at de afgivne pensionstilsgagn til sin tid kan indfries med beløb, der har en rimelig købekraft, at der eksisterer et effektivt og konkurrencedygtigt erhvervsliv. Det kan derfor ud fra mere langsigtede betragtninger være i pensionskassemedlemmernes og forsikringstagernes interesse midlertidigt at acceptere et noget lavere afkast af en forholdsvis begrænset del af de opsparede midler, når dette kan medvirke til at styrke realværdien af de fremtidige pensioner.

Lovforslaget tager først og fremmest sigte på at øge adgangen for disse institutioner til at anbringe deres midler som risikovillig kapital i erhvervslivet. Det står det enkelte forsikringsselskab og den enkelte pensionskasse ganske frit, om og i hvilket omfang man ønsker at gøre brug af denne mulighed. Midlerne skal anbringes inden for de begrænsninger, der er fastsat ikke blot af lovgivningen, men også af den enkelte institutions vedtægter. Hensynet til sikkerheden ved anbringelsen af pensionskassemedlemmernes og forsikringstagernes midler må fortsat prioriteres højt. Lovforslaget bryder heller ikke med det bestående princip om, at livsforsikringsselskaber og pensionskasser ikke må drive anden form for erhvervsvirksomhed, selv om de naturligvis må have adgang til at forvalte de midler, der anbringes som risikovillig kapital i erhvervslivet.

Den praktiske gennemførelse af hensigten med at fremme disse investeringer vil forhåbentlig føre til kontakter herom mellem de interesserede parter. Jeg tænker her på forholdet mellem investorerne, livsforsikringsselskaberne og pensionskasserne på den ene side og på den anden side erhvervslivet: industri, håndværk, landbrug osv., men også på muligheden af en formidling af overførslerne gennem et samarbejde med pengeinstitutterne, med de særlige erhvervskreditinsti-